

erkendt den skade, de faktisk får som følge af deres arbejde, når de bliver nedslidt af mange års arbejde, og at det f.eks. ikke er et krav, at man er holdt op med at arbejde eller har arbejdet et bestemt antal måneder, før man kan få anerkendt en lidelse.

Kl. 14.50

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg kan jo kun gentage, hvad jeg lige har sagt. Jeg vil ikke garantere noget, jeg vil heller ikke fremsætte ufravigelige krav, når vi er midt i en forhandling. Jeg synes, det er helt ejendommelige spørgsmål, vi får, hvis vi i øvrigt ønsker at opretholde en god tone under de forhandlinger.

Første næstformand (Svend Auken):

Så går vi videre til den næste ordfører. Det er fru Lene Jensen fra Socialdemokratiet. Og ikke som ordfører for forslagsstillerne, det kommer senere.

Lene Jensen (S):

Det forslag, vi diskuterer i dag, turde være velkendt. Afsættet er, at det nuværende system er uretfærdigt. Det er utilstrækkeligt. Så er det også uforståeligt og til tider også usandsynlig langsomt. Forslaget har tidligere været behandlet her i salen, hvor det blev mødt med mange pæne ord, men desværre ikke så meget andet.

Når vi har valgt at genfremsætte forslaget, er det, fordi det simpelt hen ikke kan passe, at så mange kloge mennesker med så god vilje ikke kan finde ud af at gøre det lidt bedre for nogle af dem i vores samfund, der har allermost behov.

De løsninger, vi skal finde, skal løse problemerne for alle dem, vi godt kender. Det er pædagogen, der får ryggen trukket skæv af et uroligt barn, det er også sygehjælperen, der får knækket i ryggen på grund af en tung patient, eller rengøringsassistenten, der får slidt sine lemmer i stumper og stykker af hårdt arbejde under vanskelige vilkår. For ikke at snakke om lastbilchaufføren og specialarbejderen og alle de andre, der hver eneste dag må konstatere, at de betaler med deres helbred for bare det at passe deres arbejde.

De betingelser, der er til stede for at få godkendt en arbejdsskade i dag, er i værste fald forældede i forhold til det moderne arbejdsmarked og i endnu værre fald forføjede i forhold til at give de skaderamte deres ret uden alt for mange dikkedarer.

At der er tale om alvorlige problemer, ser vi på, hvor mange eller rettere hvor få skader, der rent faktisk anerkendes. Stort set alle kan vist blive enige om, at der er langt flere reelle skader end dem, der anerkendes. Helt galt bliver det, når vi taler om slidskader. Chancen for at få en nedslidningsskade anerkendt er én til tyve. Jeg kender lotterier, der har bedre odds.

Det forslag, vi behandler her i dag, omfatter både arbejdsulykker og erhvervs sygdomme. Baggrunden for det er, at det i bund og grund handler om det samme: Hvis man kommer til skade på sit arbejde, så er det en arbejdsskade. Det gælder, uanset om det er en pludseligt opstået skade, en ulykke, eller det er en skade, som man har gjort sig fortjent til gennem længere tid, fordi man omhyggeligt har passet sit arbejde: en erhvervs sygdom.

Naturligvis skal der så også være tale om en arbejdsskade. Der skal være tale om en diagnose, som kan tilskrives arbejdet. Men skal diagnosen nødvendigvis bunde i den allernyeste videnskabeligt dokumenterede viden, og skal en eventuel lille tvivl om årsagssammenhængen nærmest automatisk betyde, at der ikke er noget at komme efter, eller skal man være helt på herrens mark, hvis man i forvejen havde en skavank i den legemsdel, som er blevet beskadiget?

Det mener vi ikke i Socialdemokratiet. Vi mener rent ud sagt, at beviskravene til dokumentation i dag er alt for skrappe, og at det må være nok, hvis der lægeligt set er en alment anerkendt lægelig viden. Og hvis der er en lille tvivl om selve årsagssammenhængen, ja, så skal den komme den skadelidte til gode.

Det er på den baggrund, at vi foreslår et nyt ulykkesbegreb i form af et helt nyt skadesbegreb, som er langt mere tidssvarende og sammenhængende end det nuværende, og en lempelse af beviskravene for at anerkende erhvervs sygdomme. Dermed foreslår vi også en forenkling af lovens fire skadesbegreber til kun to, og det gør loven langt mere enkel og gennemskuelig.

Der er også en række andre ændringer i forslaget, som kan indgå i debatten. Det er ikke gratis at lave den slags ændringer. Men det er det altså heller ikke at lade være. Vi mener sådan set, at når vi sætter pris på ret og rimelighed, så er det bestemt ikke uoverskueligt.

For vores vedkommende er der ikke nogen tvivl: Vi har simpelt hen ikke råd til at lade være.